

en forening af Korea, gennemført af koreanerne selv. Det indeholdt endvidere en henstilling til de fem stormagter om indenfor et år at nedskære alle deres væbnede styrker med en trediedel, krævede et omgående ubetinget forbud mod atomvåben og opfordrede alle stater til at tiltræde Genèveprotokollen af 17. juni 1925 om forbud mod bakteriologisk krig. Forslaget sluttede med at erklære deltagelse i den nordatlantiske blok for uforenelig med medlemskabet i FN.

Sovjetunionens udenrigsminister A. Vishinskijs tale indeholdt ikke synderligt nyt, men var i det væsentlige en gentagelse af alle de angreb, han i årenes løb havde rettet mod vestmagterne. Den fremtrådte især som et svar på udenrigsminister Achesons tale. Han hævdede, at De Forenede Stater ønskede krigen i Korea fortsat for derved at forøge sine lagre af krigsmateriale til brug ved nye angreb, og gentog beskyldningerne om brugen af giftgas og bakteriologiske våben i Korea. De af USA foreslåede våbenstilstandsbetingelser karakteriserede han som flagrante krænkelser af elementær retfærdighed og international ret. Vishinskij beskyldte endvidere den nordatlantiske blok for at forberede en ny verdenskrig og udtalte, at dens store manøvrer var en åbenlys udfordring til Sovjetunionen. Han nævnte her bygningen af militære baser i en række lande, herunder Danmark, og sagde, at England var blevet omdannet til en fuldstændig amerikansk luftbase. Alt dette forøgede skattebyrderne og medførte en stigende forværring af Vesteuropas økonomiske situation.

Med hensyn til nedrustningskommissionen erklærede han, at De Forenede Stater havde forhindret, at en aftale kom i stand. Det var ligeledes USA, der havde forhindret Kinas sande regering i at tage sæde i De Forenede Nationer. Han sluttede med kraftigt at støtte det polske resolutionsforslag om en fredspagt og nedskæring af de fem stormagters rustninger.

I en indskudt bemærkning angående den svenske udenrigsministers tale nøjedes han med at udtale, at de af Sovjet offentliggjorte noter gjorde det klart, at Sovjetmaskiner havde drevet svenske flyvere bort, som havde krænket den russiske grænse. Ansvar for krænkelsen af en anden statsgrænse måtte bæres af overtræderen.

Den czekoslovakiske repræsentant støttede i en længere tale de russiske udtalelser og det af Polen fremsatte resolutionsforslag.

Den australske udenrigsminister, Richard Casey, bekræftede sit lands faste beslutning om at fastholde de betingelser, der var fremsat for en våbenstilstand i Korea. Han nævnte endvidere ønskeligheden af at komme ud af det herskende dødvande med hensyn til optagelsen af nye medlemmer for at gøre FN så universel som muligt. Han fremhævede farerne ved for tidligt at give selvstyre til befolkninger, der ikke var modne dertil, med særligt henblik på Australiens mandatområder, som hvert år kostede landet millioner. Han berørte herefter verdensproduktionen af levnedsmidler, hvis mangler Sovjetunionen i modsætning til de demokratiske lande intet havde gjort for at afhjælpe.

Som den første taler efter generaldebattens genoptagelse den 10. november gav Belgiens udenrigsminister, van Zeeland, en fremstilling af de økonomiske problemer, der gjorde sig gældende først og fremmest i Europa, som OEEC havde bestræbt sig på at forene til eet marked. Han fandt, at der burde findes nye metoder for gensidigt samarbejde og sammenslutning af økonomien, og kritiserede i denne forbindelse de importbegrænsninger, visse store lande havde iværksat. Han fremhævede nødvendigheden af at udligne den stigende mangel på balance mellem dollar- og ikke-dollarlandene og foreslog som en løsning, at kreditnationerne skulle modtage betaling i varer og tjenesteydelser og skulle eksportere kapital til investering i debitorlandene.